

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 218.976 van 23 april 2012
in de zaak A. 198.978/IX-7049**

In zake : Guy ABBEEL
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Emmanuel Jacubowitz
 kantoor houdend te 1160 Brussel
 Tedescolaan 7
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de STAD DENDERMONDE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Tom De Sutter
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Koning Albertlaan 128
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 28 januari 2011, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 16 december 2010 van de burgemeester van de stad Dendermonde waarbij aan Guy Abbeel de tuchtstraf wordt opgelegd van de inhouding van 3% van de wedde gedurende één maand.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 212.380 van 4 april 2011 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

 De verzoeker heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Joke Goris heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 16 april 2012.

Kamervoorzitter André Vandendriessche heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Anthony Poppe, die loco advocaat Emmanuel Jacobowitz verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Tom De Sutter, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marc Lefever heeft een advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is hoofdinspecteur van politie bij de lokale politie te Dendermonde.

3.2. Op 21 januari 2010 adieert de korpschef van de lokale politie te Dendermonde de burgemeester in verband met “seksueel/erotisch getinte bedoelingen en handelingen die [de verzoeker] zou uitgevoerd hebben tegenover

verschillende vrouwelijke collega's in het korps van de Lokale Politie Dendermonde" in een min of meer ver verleden, maar ter kennis gebracht van de korpschef op 11 januari 2010.

3.3. De verzoeker neemt op 7 april 2010 kennis van het inleidend verslag van 29 maart 2010 van de burgemeester van de stad Dendermonde, de hogere tuchtoverheid.

3.4. Op 4 mei 2010 dient de verzoeker een verweerschrift in, waarin hij onder meer vraagt om te worden gehoord.

Op 17 mei 2010 wordt de verzoeker door de hogere tuchtoverheid gehoord. Op 18 mei 2010 vinden nog twee verhoren plaats, beide in afwezigheid van de verzoeker.

3.5. De hogere tuchtoverheid betekent op 4 juni 2010 haar voorstel tot zware tuchtstraf van inhouding van 3 % van de bruto maandwedge gedurende één maand.

3.6. Op 9 juni 2010 dient de verzoeker een verzoek tot heroverweging in bij de tuchtraad.

De inspecteur-generaal van de algemene inspectie van de federale politie en van de lokale politie stelt in zijn deskundigenverslag dat "de tuchtoverheid [haar] beslissing gegrond heeft op onrechtmatig verkregen inlichtingen waardoor [haar] beslissing behept is met een nietigheid" en concludeert dat "de hogere tuchtoverheid geacht wordt af te zien van enige bestraffing".

De verzoeker legt op de hoorzitting voor de tuchtraad een pleitnota neer. Van de hoorzitting wordt een proces-verbaal opgesteld.

3.7. Op 22 oktober 2010 adviseert de tuchtraad “dat de hogere tuchtoverheid niet op een regelmatige wijze kennis heeft gekregen van de feiten en zij dus dient af te zien van vervolging; dat indien de hogere tuchtoverheid dit advies niet zou volgen zij voor de feiten geen afzonderlijke tuchtstraf kan opleggen zonder artikel 7 TWP te schenden, reden waarom zij dient af te zien van de vervolging; dat indien de tuchtoverheid dit advies niet zou volgen zij de verhoren van 18 mei 2010 dient te weren uit de debatten omdat deze verhoren niet op tegenspraak werden gehouden; dat de feiten niet bewezen zijn, reden waarom de tuchtoverheid dient af te zien van verdere vervolging”.

3.8. Met een ter post aangetekende brief van 23 november 2010 stelt de hogere tuchtoverheid de verzoeker ervan op de hoogte de intentie te hebben van het advies van de tuchtraad af te wijken en hem de zware tuchtstraf van “inhouding van wedde van 3 % gedurende 1 maand” op te leggen.

De verzoeker dient hiertegen op 3 december 2010 een verweerschrift in.

3.9. Op 16 december 2010 beslist de hogere tuchtoverheid om de verzoeker de zware tuchtstraf van de inhouding van 3 % van de bruto maandwedde gedurende één maand op te leggen.

Dit is de bestreden beslissing. Zij is aan de verzoeker ter kennis gebracht op 17 december 2010.

IV. Onderzoek van het eerste onderdeel van het eerste middel

Standpunt van de partijen

4. De verzoeker voert de schending aan van artikel 7 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten (hierna: de tuchtwet) doordat tegen hem gelijktijdig verschillende

tuchtprocedures gevoerd zijn, terwijl artikel 7 de tuchtoverheid ertoe verplichtte om die procedures samen te behandelen. Volgens de verzoeker gaat het om de miskenning van een substantiële vormvereiste.

Hij ontwikkelt het middelonderdeel als volgt: de feiten zijn aan de tuchtoverheid bekend geraakt op 11 januari 2010. In die periode heeft de tuchtoverheid ook kennis gekregen van andere gebeurtenissen die op hun beurt aanleiding gegeven hebben tot tuchtprocedures tegen de verzoeker. Aldus kreeg de korpschef met een vertrouwelijk verslag van 8 januari 2010 kennis van feiten die geleid hebben tot de tuchtstraf van de waarschuwing en werd op 29 januari 2010 een vooronderzoek gevraagd over feiten van 31 december 2009. De korpschef kende al deze feiten bij het opstellen van zijn verslag voor de hogere tuchtoverheid en dus moesten zij samen behandeld worden. Indien artikel 7 van de tuchtwet niet bepaalt dat de miskenning ervan tot de nietigheid van de procedure leidt, dan gaat het toch om een substantiële vorm omdat hij de rechten van de verdediging in tuchtzaken aangaat of zeker ingebracht is in het belang van de bestuurde.

5. De verwerende partij verwijst naar de motivering van de bestreden beslissing en voegt daaraan toe dat, aangezien de verzoeker erkent dat artikel 7 niet op straffe van nietigheid nagekomen moet worden, de miskenning ervan niet tot de nietigverklaring van het bestreden besluit kan leiden.

6. In zijn memorie van wederantwoord stelt de verzoeker nog dat de verwerende partij voorbij gaat aan het feit dat er een nieuwe tuchtprocedure tegen hem werd ingeleid en dat hij de ten laste gelegde feiten steeds ontkend heeft.

7. In haar laatste memorie herhaalt de verwerende partij nog dat artikel 7 geen afwijking van de verjaringstermijnen toelaat en dat het niet naleven van die bepaling niet automatisch moet leiden tot de onregelmatigheid van het bestreden tuchtstrafbesluit. Het is overigens niet duidelijk of, wanneer in strijd met artikel 7 twee tuchtprocedures worden opgestart -wat te dezen gebeurde-, die miskenning moet leiden tot de onwettigheid van de twee tuchtbeslissingen of van

een van hen, en zeker niet dat het dan de bestreden beslissing moet zijn. In ieder geval heeft de verwerende partij het doel van het wettelijk voorschrift geëerbiedigd en vormvoorschriften kunnen niet tot nietigverklaring leiden wanneer de miskenning ervan niet verhindert dat het doel van de norm bereikt is. Zij wijst er ook nog op dat de zorgvuldigheidsverplichting aan het bestuur oplegt om zo snel mogelijk te handelen en een tuchtprocedure op te starten; lijdzaam afwachten of er zich tijdens de verjaringstermijn nog mogelijke tuchtfeiten zouden aandienen is met die zorgvuldigheidsplicht niet te verzoenen.

Beoordeling

8. Artikel 7 van de tuchtwet bepaalt:

“Wanneer aan een personeelslid meer dan één tuchtvergrijp wordt toegerekend, kan tegen dat personeelslid slechts één tuchtprocedure worden aangespannen die slechts aanleiding kan geven tot één enkele tuchtstraf.

Wanneer aan het personeelslid in de loop van een tuchtprocedure een nieuw tuchtvergrijp wordt toegerekend, wordt wegens dat tuchtvergrijp een nieuwe tuchtprocedure aangespannen, zonder dat de lopende procedure daardoor gestuit wordt.

In geval van samenhang wordt het nieuwe tuchtvergrijp evenwel behandeld tijdens de lopende procedure.”

9. Die bepaling regelt de samenloop van tuchtvergrijpen. Zij is de overname van artikel 24/13 van de wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het actief kader van het operationeel korps van de rijkswacht (Parl. Doc. Kamer, 1965 (1998-1999) -1, p. 8) en gaat uiteindelijk terug naar de bepaling die nu als artikel 81, § 2, in het statuut van het Rijkspersoneel opgenomen is. Beoogd wordt het geval waarin verschillende feiten, die elk afzonderlijk een tuchtvervolgung kunnen genereren, aan een ambtenaar ten laste worden gelegd.

10. Wezenlijk voor de toepassing van artikel 7 van de tuchtwet is de toerekening van de feiten aan het personeelslid: dit is het ogenblik waarop de tuchtoverheid een voldoende klare kijk heeft op het bestaan van de feiten en op de mogelijke aanrekening ervan aan het personeelslid zodat zij in staat is om door het

opstellen van een inleidend verslag de aanzet te geven voor het opstarten van een tuchtvordering. Voor alle feiten die volgens het bestuur op een bepaald ogenblik aan een personeelslid ten laste kunnen worden gelegd moet één procedure worden gevoerd. In logica betekent dit dat, wanneer een tuchtoverheid een tuchtvordering begint door de kennisgeving van een of meer inleidende verslagen, daarin alle tenlasteleggingen moeten opgenomen worden waarvan het bestuur voldoende kennis heeft. Met andere woorden, artikel 7 verzet er zich tegen dat de feiten die konden opgenomen worden in het inleidend verslag maar het niet zijn, nog het voorwerp kunnen uitmaken van een afzonderlijke tuchtprocedure.

11. De hier besproken tuchtprocedure is opgestart op 7 april 2010. In het licht van de verplichting opgelegd door artikel 7 van de tuchtwet, moet onderzocht worden of de tuchtoverheid deze feiten niet aan de orde had moeten stellen naar aanleiding van een eerder opgestarte tuchtprocedure, in welk geval de verzoeker het voordeel zou genieten van de verplichting opgelegd door voormeld artikel 7.

12. De verzoeker verwijst naar een vertrouwelijk verslag van 8 januari 2010 van commissaris De Mol aan de korpschef dat betrekking heeft op de interpersoonlijke relaties binnen de “gele groep”. Dienaangaande wordt vastgesteld dat het inleidend verslag na het afsluiten van een voorafgaand onderzoek op 21 mei 2010, op 8 juni 2010 opgesteld is en dat dit verslag uitgelopen is op de tuchtstraf van de waarschuwing, opgelegd op 22 juli 2010. De omstandigheid dat het vertrouwelijk verslag dagtekent van 8 januari 2010 betekent niet dat de in dat verslag uiteengezette feiten onmiddellijk duidelijk waren en aan de verzoeker als een tuchtinbreuk konden worden aangerekend: er is nader onderzoek over gevoerd en pas na dat onderzoek heeft de korpschef een inleidend verslag opgemaakt. De verzoeker toont niet aan dat, in deze zaak, de verwerende partij de redactie van het inleidend verslag ten onrechte heeft uitgesteld tot na 7 april 2010.

13. De verzoeker verwijst naar een vraag tot vooronderzoek van 29 januari 2010 vanwege de korpschef over de misdraging waarvan de verzoeker in de nacht van 31 december 2009 op 1 januari 2010 blijk zou hebben gegeven; de korpschef zou dat vergrijp eerder dan op 29 januari 2010 vernomen hebben. Als gezegd is evenwel voor de toepassing van artikel 7 van de tuchtwet niet de vraag of de korpschef, wanneer hij een tuchtvordering voor een bepaald feit instelt, kennis heeft van andere feiten die een tuchtstraf kunnen verantwoorden, maar wel of hij die andere feiten op dat ogenblik ook aan de ambtenaar kan toerekenen, dit wil zeggen hem tuchtrechtelijk daarvoor verantwoordelijk acht. Uit geen gegeven blijkt in dit geval dat die toerekening kon gebeuren op het ogenblik van de betekening van het inleidend verslag die tot de bestreden tuchtstraf geleid heeft, met name op 7 april 2010.

14. Het middel is niet gegrond.

15. Het auditoraatsverslag is beperkt tot het onderzoek van het hiervoor besproken middel. Er is reden om een bijkomend onderzoek van de zaak te bevelen.

BESLISSING

1. De Raad van State heropent de debatten.

2. Het door de auditeur-generaal aan te stellen lid van het auditoraat wordt ermee belast het onderzoek van de zaak voort te zetten.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 23 april 2012,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Jeroen Van Nieuwenhove,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

André Vandendriessche